

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **S. B.**, narozený dne x. x. x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupená JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2019 č. j. OAM-490/ZA-ZA12-P15-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce namítal, že je přesvědčen, že žalovaný nepostupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť měl vést meritorní řízení a v jeho rámci posoudit jím prezentované důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu. Měl za to, že v jeho případě nebyl dán zákonný důvod pro zastavení řízení, protože výzvu správního orgánu

dostavit se k pohovoru fakticky vůbec neobdržel, a tím mělo dojít k porušení ust. § 3 a 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Namítl, že pokud by žalovaný řádně zjistil stav věci a opatřil si dostatečné podklady, pak by musel rozhodnout o udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) nebo § 14a zákona o azylu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek žalobce a uvedl, že se v dané věci jedná o procesní rozhodnutí, a proto mu nepřísluší povinnost věc posuzovat z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 11. 5. 2021 právní zástupce žalobce a žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 22. 5. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany.
7. Žalovaný dne 23. 10. 2019 zaslal žalobci předvolání k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany na 12. 11. 2019 ve 13:00 hodin. Toto předvolání odeslal na adresu Odborů 281/3, 120 00 Praha 2, kterou žalobce uvedl jako svou kontaktní adresu a ani v žalobě nerozporoval, že by na této skutečně nebydlel. Ze zásilky, která je součástí spisu, vyplývá, že tato byla s ohledem na skutečnost, že žalobce nebyl v době doručování zastižen na udané adrese, uložena u provozovatele poštovní licence a připravena k vyzvednutí dne 24. 10. 2019 a vrácena zpět odesílateli jako nevyzvednutá dne 5. 11. 2019.
8. Dne 12. 11. 2019 se žalobce nedostavil k pohovoru ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Následně vydal žalovaný dne 13. 11. 2019 žalobou napadené rozhodnutí.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle § 23 odst. 4 zákona o azylu: *„Žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen se dostavit k pohovoru v místě a čase určeném ministerstvem, a to na písemné předvolání doručené žadateli o udělení mezinárodní ochrany nejméně 2 pracovní dny před konáním pohovoru. Nedostaví-li se žadatel o udělení mezinárodní ochrany k pohovoru v místě a čase určeném ministerstvem, pořídí se o této skutečnosti záznam.“*
11. Podle § 24 odst. 1 zákona o azylu: *„Písemnosti se doručují účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany do vlastních rukou pouze do místa jeho hlášeného pobytu nebo žadateli o udělení mezinárodní ochrany za podmínek uvedených v odstavci 2 na adresu pro doručování, nedoručuje-li ministerstvo na místě nebo prostřednictvím datové schránky.“*
12. Dle § 24 odst. 2 zákona o azylu: *„Adresou pro doručování se pro účely tohoto zákona rozumí adresa uvedená v oznámení podle § 82 odst. 1, povolilo-li ministerstvo opuštění bytového střediska podle § 82 odst. 3, nebo adresa azylového zařízení, na kterém se žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnou, pokud se má žadatel o udělení mezinárodní ochrany na této adrese zdržovat alespoň 15 dní. V písemném záznamu o dohodě se uvede jméno, příjmení a datum narození žadatele o udělení mezinárodní ochrany a datum, od kterého se mu má na adresu pro doručování doručovat, případně datum, do kterého se mu má na adresu pro*

doručování doručovat, a adresa azylového zařízení. O změně adresy pro doručování se musí žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnout; věta druhá platí obdobně.“

13. Dle § 24 odst. 3 zákona o azylu: *„Pokud nebyl účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany v místě doručení zastížen, doručovatel písemnost uloží v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo v azylovém zařízení, kde je účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany hlášen k pobytu, a účastníka řízení ve věci mezinárodní ochrany o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do 10 dnů ode dne, kdy byla písemnost uložena, poslední den této lhůty je dnem doručení.“*
14. Dle § 24 odst. 4 zákona o azylu: *„Písemnost určená účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany, jehož pobyt není znám, se uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde je účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany hlášen k pobytu, nebo, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení, v ministerstvem určeném azylovém zařízení, které je nejblíže místu jeho hlášeného pobytu. Oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí v azylovém zařízení na úřední desce. Poslední den této lhůty je dnem doručení.“*
15. Podle § 25 písm. d) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu nedostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo k pohovoru nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“*
16. Problematikou doručování v azylovém řízení se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 30. 8. 2019, č. j. 2 Azs 68/2018-60, kde uvedl: *„[p]rávní úprava zajišťuje, že žadatel o azyl má po celou dobu řízení možnost přebírat zásilky buď v azylovém zařízení, nebo v jiném místě hlášeného pobytu, které si zvolí. Dočasně pak může zásilky přijímat na doručovací adrese. Uvedené adresy jsou zásadně evidenční povahy a žadatel má široký prostor pro vlastní úvahu a volbu, kde bude po dobu řízení ve věcech mezinárodní ochrany zásilky přebírat. Právní úprava doručování v zákoně o azylu mu podobně jako v obecné úpravě podle správního řádu dává komfortní možnost se o doručování zásilky dozvědět a vyzvednout si ji i tehdy, kdy se v době doručování na adresu, kam mu bylo doručováno, fyzicky nenacházel“ (...)* „Je to zásadně žadatel, kdo určuje, kam mu bude doručováno. K tomu, aby se o tom, že mu je doručována zásilka, dozvěděl včas, postačí, bude-li zhruba jednou za týden až deset dnů kontrolovat poštovní schránku v místě doručování. Za těchto podmínek je zcela přiměřené po něm požadovat, aby výše uvedené také činil. Nečiní-li tak a v místě, kam mu má být doručováno, nekontroluje došlou poštu, je zásadně k jeho tíži, pokud si zásilku z tohoto důvodu nevyzvedne a uplynutím úložní doby bude zásilka doručena fikcí. Přesně toto se stalo v případě stěžovatele. Bylo mu doručováno do místa jeho hlášeného pobytu (to žadatel ani nezpochybňuje). Pokud si zásilku nevyzvedl, jdou důsledky doručení fikcí, jež nastaly, k jeho tíži.“
17. V usnesení č. j. 5 Azs 57/2020 – 43 ze dne 26. 3. 2020 Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Právní úprava doručování dle § 24 zákona o azylu zajišťuje, že žadatel o mezinárodní ochranu má po celou dobu řízení možnost přebírat zásilky buď v azylovém zařízení, nebo v jiném místě hlášeného pobytu, které si zvolí; v takovém případě však musí respektovat pravidla součinnosti. Pokud stěžovatel z nesprávného postupu viní Českou poštu, je třeba dodat, že ryze soukromoprávní vztah mezi stěžovatelem a Českou poštou nemůže nijak zavazovat žalovaného; k argumentaci, že měl s držitelem poštovní licence sjednat službu spočívající v přeposílání zásilek na jinou svou adresu, je třeba poznamenat, že tato skutečnost je zcela irelevantní, neboť nic nezměnila na povinnosti žalovaného doručovat písemnosti na adresu místa, které si stěžovatel sám dobrovolně stanovil jako místo pobytu. Pokud chtěl stěžovatel docílit toho, aby*

mu žalovaný doručoval písemnosti na jinou adresu, měl tuto adresu oznámit žalovanému, nikoli České poště.“

18. Za takovou součinnost lze považovat s ohledem na uvedené zejména povinnost žalobce, aby zajistil, že mu na uvedené adrese hlášeného pobytu bude možné doručovat písemnosti. Žalobce si musel být nutně vědom toho, že je ve věci vedeno řízení, ve kterém ho žalovaný bude obesílat.
19. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný odeslal předvolání k dostavení se k pohovoru na adresu Odborů 281/3, 120 00 Praha 2, na které byl žalobce hlášen k pobytu. Jelikož žalobce nebyl na této adrese dne 24. 10. 2019 zastaven, byla písemnost téhož dne uložena na příslušné provozovně držitele poštovní licence. Jelikož si žalobce písemnost nevyzvedl v zákonné lhůtě 10 dní, a zároveň byl poučen o následcích v případě nedoručení, dnem doručení byl poslední den této lhůty.
20. Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení č. j. 5 Azs 57/2020 – 43 ze dne 26. 3. 2020, že: *„Skutečnost, že se stěžovatel v určený den nedostavil k pohovoru v 9.00 hod., nebrání tomu, aby v též den mohlo být vydáno rozhodnutí o zastavení řízení, neboť takový jediný výsledek zákon o azylu v § 25 písm. d) předvídá.“* Žalovanému tak ani v řešeném případě nic nebránilo rozhodnout o zastavení řízení, jestliže k tomu byly splněny podmínky.
21. Soud neshledal na straně žalovaného žádné pochybení. Skutkový stav popsany žalovaným v odůvodnění rozhodnutí je v souladu s obsahem spisového materiálu. Žalovaný se pokusil písemnost doručit zcela v intencích zákonné úpravy.
22. Datum pohovoru bylo žalovaným stanoveno na den 12. 11. 2019. Výzva žalobce k dostavení k pohovoru byla dle výše uvedeného připravena k vyzvednutí dne 24. 10. 2019. Písemnost byla žalobci doručena dne 4. 11. 2019. Tato výzva byla doručena včas, i pokud jde o požadavek dle § 23 odst. 4 zákona o azylu, neboť písemné předvolání bylo doručeno, byť fikcí, nejméně dva pracovní dny před konáním pohovoru.
23. Přestože se jednalo o jediné pochybení žalobce, v jehož důsledku si nevyzvedl předvolání k pohovoru, na který se poté nedostavil, lze v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 45/2018 – 32 ze dne 14. 6. 2018 dodat, že i jediné nedostavení se k pohovoru může vést k zastavení řízení, neboť jak Nejvyšší správní soud uvedl: *„Podle § 25 písm. d) zákona o azylu ve znění do 20. 12. 2007 platilo, že řízení se zastaví, jestliže „žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru (§ 23 odst. 2) nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout“. K tomu se vztahovala i předchozí judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2006, č. j. 4 Azs 104/2005 - 52). Po novele provedené zákonem č. 379/2007 Sb. znělo citované ustanovení tak, že řízení se zastaví, jestliže „žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu nedostavil k pohovoru (§ 23 odst. 2) [...] a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout“. Důvodová zpráva k zákonu č. 379/2007 Sb., ze dne 13. 4. 2007, PS tisk č. 191/0, k § 25 písm. d) uváděla, že povinností žadatele o udělení mezinárodní ochrany je dostavit se k pohovoru, a případná tvrdost postihu (zastavení řízení) je ošetřena formulací „bez vážného důvodu“. Další novelizace tohoto ustanovení proběhla zákonem č. 314/2015 Sb., a podle důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb., ze dne 15. 4. 2015, PS tisk č. 463/0, „[v] situaci, kdy osoba neposkytuje součinnost tím, že se nedostavuje k pohovoru nebo se dokonce nedostaví ani k poskytnutí prvotních údajů k žádosti či jinak se správním orgánem*

nekomunikuje, není pravděpodobné, že by bylo možné o žádosti věcně rozhodnout, protože informace od žadatele jsou jedním z klíčových podkladů pro vydání rozhodnutí. Má se za to, že se jedná o tzv. konkludentní zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že judikatura, na kterou odkázal krajský soud, se skutečně vztahovala k předchozímu znění § 25 písm. d) zákona o azylu, které výslovně zmiňovalo opakované nedostavení se k pohovoru. Postupně došlo k novelizaci dotčeného ustanovení a s ohledem na rozhodné znění není vyloučené, aby jediné nedostavení se k pohovoru vedlo k zastavení řízení, za současného splnění všech podmínek, které § 25 písm. d) zákona o azylu vyžaduje.“

24. K ostatním námitkám žalobce, soud uvádí, že jelikož bylo řízení žalovaným zastaveno, nebyla žádost posuzována meritorně. Žalovaný se proto nevyjadřoval ani k otázce nebezpečí hrozícího žalobci v zemi původu.
25. Městský soud má za to, že v projednávané věci byly naplněny podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť, jak vyplývá ze správního spisu, žalovaný doručoval předvolání k pohovoru o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany na adresu, na níž žalobce pobýval, což sám také uvádí v žalobě. S ohledem na uvedené nastala za situace, že žalobce nebyl při doručování doručujícím orgánem zastižen v místě hlášeného pobytu, tedy fikce doručení desátým dnem od uložení zásilky. Na uvedeném nemůže nic změnit žalobní tvrzení, že žalobce neměl možnost se dozvědět o uložení zásilky s ohledem na skutečnost, že výzvu dostavit se k pohovoru fakticky nikdy neobdržel. Je totiž jen a pouze věcí žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu zajistit, aby v místě doručování byl schopen řádně přebírat doručované písemnosti, s čím nepochybně souvisí také převzetí oznámení o uložení zásilky u doručujícího orgánu. Žalobce musí nést odpovědnost za to, jakým způsobem si (ne)zajistí možnost řádně přebírat doručované písemnosti. Z pohledu podmínek § 25 písm. d) zákona o azylu je nerozhodné, zda žalobci bylo předvolání k pohovoru doručeno náhradním způsobem, podstatné je pouze to, že se žalobce bez závažného důvodu k pohovoru nedostavil.
26. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. května 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně